

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 83 0 К 017639 17 КвЛз
БањаЛука, 23.02.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића, др Вељка Икановића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против осуђених А.Х. и М.Б. због кривичног дјела отмице из члана 165. став 1. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости заједничког браниоца осуђених, адвоката С.Ц. из Б., изјављеном против правоснажне пресуде Основног суда у Зворнику број 83 0 К 017639 13 К од 10.7.2015. године, у сједници вијећа одржаној дана 23.02.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Правоснажном пресудом Основног суда у Зворнику број 83 0 К 017639 13 К од 10.07.2015. године, оглашени су кривим А.Х. и М.Б. због кривичног дјела отмице из члана 165. став 1. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике (у даљем тексту: КЗ РС), те осуђени на казне затвора и то А.Х. у трајању од 1 (једне) године и 4 (четири) мјесеца, а М.Б. у трајању од 1 (једне) године. Обавезани су да плате трошкове кривичног поступка у износу од по 150,00 КМ.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднио заједнички бранилац осуђених, адвокат С.Ц. из Бијељине због повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) и због повреде Кривичног закона, с приједлогом да Врховни суд Републике Српске преиначи обје нижестепене пресуде и осуђене ослободи од оптужбе или да укине обје нижестепене пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац Витомир Солдат је оспорио основаност Захтјева и предложио да се исти као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

Ограничењима у ставу 2. цитиране законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду и ако повреде материјалног и процесног закона наведене у ставу 1. члана 350. ЗКП РС нису биле изнесене у жалби на првостепену пресуду (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку).

Ограничењем у ставу 3. наведене законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Дакле, законски основи за подношење овог ванредног правног лијека се свODE на повреде Кривичног закона (прописане у одредбама члана 312. ЗКП РС) и искључиво на једну од битних повреда одредаба кривичног поступка прописаних у члану 311. ЗКП РС и то повреду права на одбрану из тачке г) став 1. цитиране законске одредбе.

У конкретном случају поднесеним Захтјевом означена су оба наведена законска основа побијања правоснажне пресуде, с тим што за повреду Кривичног закона нису прецизирани законски облици из члана 312. ЗКП РС.

Исте повреде закона су истицане и у жалби браниоца осуђених на првостепену пресуду.

Повреда права на одбрану, према разлозима садржаним у образложењу Захтјева, се огледа у тврдњи да оба нижестепена суда своју пресуду заснивају искључиво на доказима прибављеним у истрази, а да се готово и не баве оним који су изведени на главном претресу, што је у директној супротности са начелом непосредности садржаним у одредби члана 295. ЗКП РС по коме се пресуда може заснивати искључиво на доказима изведеним пред судом. При томе је, према тврдњи Захтјева, изостала савјесна оцјена доказа изведених пред судом. Надаље, повреду права на одбрану Захтјев види и у повреди принципа *in dubio pro reo*, садржаном у одредби члана 3. став 2. ЗКП РС, али се не конкретизују чињенице од одлучног значаја за постојање обиљежја кривичног дјела, или чињенице од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства у погледу којих је суд сумњу рјешио на начин неповољнији за осуђене.

У оквиру овог основа побијања правоснажне пресуде замјера се другостепеном суду и то да није дао ваљане разлоге на жалбене приговоре у погледу умишљаја оптужених да оштећеног „одведу и задрже“, јер радња одвођења и задржавања, по тврдњи Захтјева, није завршена.

На наведеним аргументима Захтјева не може се темељити тврдња да је у поступку доношења побијане пресуде повријеђено право оптужених на одбрану, у чему би се манифестовала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Наиме, код чињенице да су искази свједока саслушаних у истрази кориштени приликом испитивања тих свједока на главном претресу у смислу одредби члана 288. став 1. ЗКП РС и да су записници са тим исказима приложени као докази на главном претресу, неодржива је теза Захтјева по којој је заснивањем пресуде на исказима свједока из истраге, повријеђено начело непосредности из члана 295. ЗКП РС. Ово из разлога што се ради о доказима који су на наведени начин изнесени на главном претресу у смислу одредбе става 1. ове законске одредбе.

Приговор којим се замјера и првостепеном и другостепеном суду да правоснажну пресуду заснивају искључиво на доказима из истраге, као и паушални приговор повреде принципа *in dubio pro reo* (није конкретизован у погледу чињеница од одлучног значаја) су у сфери приговора чињеничној основи пресуде, јер се овим приговорима у суштини доводи у питање правилност оцјене изведених доказа и чињеничних закључака до којих је суд дошао таквом оцјеном, па се ови приговори не могу подвести под повреду права на одбрану како се то Захтјевом сугерише.

Другостепени суд је, у вези са овим приговором жалбе, у образложењу своје пресуде дао врло детаљне и увјерљиве разлоге за свој закључак да је оцјена доказа у поступку доношења побијане пресуде извршена у складу са одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС, са којим образложењем се саглашава и овај суд у цјелости.

Неоснована је тврдња Захтјева да је другостепени суд починио повреду права на одбрану оптужених на начин што у разлозима своје пресуде није дао образложење за жалбени приговор заснован на тврдњи о одсуству умишљаја оптужених да оштећеног одведу и задрже. Супротно таквој тврдњи, из образложења другостепене пресуде произлази да су на страни 5. пасус 1. и 2. дати сасвим одрђени и јасни аргументи којим се тај суд руководио при одбијању овог приговора жалбе као неоснованог, апострофирајући при томе чињенице које у конкретном случају манифестују све елементе бића свршеног кривичног дјела отмице у основном облику. Овако дате разлоге прихвата и овај суд као мјеродавно образложење.

Нема мјеста ни приговору Захтјева који се заснива на тврдњи да је правоснажном пресудом на штету осуђених погрешно примјењен Кривични закон.

Наиме, повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Из образложења Захтјева произлази да се тврдња о повреди Кривичног закона темељи на приговорима о мањкавости чињеничне основе побијане правоснажне пресуде, када се наводи да је преурањен закључак правоснажне

пресуде да су у радњама оптужених остварени елементи бића кривичног дјела отмице из члана 165. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС, с обзиром да намјера оптужених да „одведу и задрже“ оштећеног није доказана, јер није било присилног одвођења, задржавања и изнуде, а да се све кретало у границама свађе око међусобних потраживања у грађанско-правном смислу.

Дакле, из наведеног произлази да се Захјевом настоји ревидирати утврђено чињенично стање у побијаној правоснажној пресуди, на начин који би довео до другачије правне оцјене ревидиране чињеничне подлоге, а која би резултирала доношењем пресуде којом се осуђени ослобађају оптужбе да су починили кривично дјело које им се оптужницом ставља на терет.

На приговорима таквог карактера, по оцјени овог суда, не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона јер нужну претпоставку за позивање на овај основ побијања правоснажне пресуде, представља потпуно респектовање правилности чињеничне основе те пресуде, па како наведени аргументи Захтјева по свом карактеру првенствено одражавају приговор правилности утврђеног чињеничног стања на којем се заснива побијана пресуда, то се не може прихватити као основан приговор Захтјева да је побијана правоснажна пресуда донесена уз повреду Кривичног закона.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев заједничког браниоца осуђених није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору републичког тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Софија Рибич

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић